

Adunarea din Antiohia

Adunarea din Antiohia

Noul Testament relatează despre diverse adunări locale. Cele mai cunoscute sunt cele care au primit o epistolă de inspirație divină, de exemplu adunarea din Efes, Colose, Tesalonic, Roma, Corint sau cele șapte adunări din Asia Mică. În legătură cu fiecare adunare avem anumite impresii despre starea lor, care fie ne îndeamnă, fie ne avertizează.

La citirea cărții Faptele Apostolilor remarcăm o altă adunare, de la care putem învăța. Este vorba despre adunarea din Antiohia, de unde a pornit Pavel în călătoriile sale misionare. Nu există o epistolă de inspirație divină către acei credincioși, dar din indicațiile din cartea Faptele Apostolilor deducem că era vorba despre o adunare vie, peste care se odihnea binecuvântarea lui Dumnezeu. Să ne ocupăm acum de aceste indicații.

Antiohia în Siria

Cine călătorea în primele decenii ale creștinismului de la Ierusalim, aproximativ 400 km. pe coasta Mării Mediteraneene spre nord, și apoi se îndrepta spre est, ajungea în Antiohia din Siria, cel de-al treilea oraș ca mărime din împărăția romană de odinioară și capitala Siriei. Antiohia a luat ființă în anul 300 î.H. și a fost întemeiată de Seleucos I. Nicator și a fost numită după tatăl acestuia, Antiochus. În vremea primilor creștini, orașul număra aproximativ 200.000 de locuitori și avea o importanță internațională ca centru al filozofiei, al medicinei și al retoricii grecești. Pe lângă aceasta se desfășura o intensă activitate de comerț, care a atras pe lângă greci și sirieni, și mulți iudei. Din păcate, orașul era cunoscut și pentru imoralitatea și stricăciunea sa.

Era acesta locul potrivit pentru una din primele adunări creștine în afara Palestinei? Noi am fi ales probabil alt loc, dar lui Dumnezeu i s-a părut potrivit să ridice o mărturie luminoasă a Adunării lui Dumnezeu tocmai în acest oraș mare, caracterizat de imoralitate și stricăciune.

Începutul mărturiei

Luca, scriitorul cărții Faptele Apostolilor, ne dă indicații despre începutul mărturiei în Antiohia (Fapte 11.19-30). Ne amintim că, după omorârea cu pietre a lui Ștefan, a urmat o prigoană foarte dură și mulți iudei credincioși au fost risipiți. Unii dintre ei au ajuns în Antiohia și au vestit acolo Evanghelia – la început numai iudeilor care locuiau acolo. Dar ulterior, câțiva au avut curajul să le spună vestea despre Isus Hristos și grecilor, care locuiau în apropierea lor. Domnul a dat binecuvântarea Sa asupra predicii „și un mare număr au crezut și s-au întors la Domnul”.

Relatarea din Biblie este foarte sumară, dar fără îndoială este bine să ne aducem aminte ce impresie a făcut vestirea Evangheliei în acest oraș. Locuitorii din Antiohia îi cunoșteau pe concetățenii lor iudei și probabil și unele lucruri din religia lor. Dar ce efect mare a avut în acest oraș fără scrupule Evanghelia! Cei care vorbeau despre un singur lucru: despre Isus Hristos, Domnul și Mântuitorul lor, erau niște fugari fără nume, și nu vorbitori învățați și buni oratori. Aceasta a făcut impresie, încât mulți au crezut ceea ce li s-a spus și s-au întors la Dumnezeu. Astfel a luat ființă în acest oraș o adunare vie, care creștea.

Vestea despre lucrarea Domnului și despre adunarea formată a ajuns la urechile adunării din Ierusalim. A fost ales un bărbat cu numele Barnaba, să viziteze credincioșii din Antiohia pentru a vedea ce lucrare începuse Domnul acolo. Barnaba avea premisele necesare pentru o astfel de lucrare. El era un levit, un cipriot din naștere, deci crescuse în străinătatea greacă, iar din punct de vedere spiritual citim despre el: „Era un om bun și plin de Duhul Sfânt și de credință”. Când a văzut ce se petrecuse în Antiohia, s-a bucurat din inimă și i-a îndemnat pe credincioși „să rămână cu hotărâre de inimă la Domnul”. Dar nu numai atât. Sosirea lui Barnaba a adus lucrării de vestire a Evangheliei un nou avânt. Luca ne spune că „o mare mulțime a fost adăugată la Domnul”. Adunarea a crescut deci mai departe.

Barnaba a recunoscut că o adunare în dezvoltare nu poate trăi numai din vestirea Evangheliei, ci are nevoie și de învățătura sănătoasă. Și-a adus aminte de prietenul său Saul (mai târziu Pavel), care a primit o capacitate deosebită de învățare de la Domnul. S-a decis repede și a pornit spre Tars, aproximativ 200 km. pe uscat, pentru a-l aduce la Antiohia. Împreună i-au învățat pe credincioși; pentru început au rămas acolo un an de zile. Urmarea acestui fapt ne este descrisă ulterior în două capitole: „Dar Cuvântul lui Dumnezeu creștea și se înmulțea... Și erau unii profeți și învățători în Antiohia, în adunarea care era acolo” (Fapte 12.24; 13.1).

Caracteristici ale adunării din Antiohia

Din istoria formării acestei adunări se deduc primele două caracteristici importante ale unei adunări locale, care sunt neapărat necesare pentru o dezvoltare sănătoasă:

1. Implicare evanghelistică (misionară);

2. Învățătură sănătoasă despre adevăr pentru credincioși.

Ambele existau în Antiohia. Râvna lor în vestirea Evangheliei era exemplară. Deja înainte ca Barnaba să vină la ei, au vestit vestea despre Isus Hristos și altora, iar când Barnaba i-a sprijinit, au venit alți oameni la credința vie. Adunarea a crescut. S-au adăugat oameni. Ce tensiune trebuie să fi fost în acea adunare de a vedea pe cine a mai adăugat Domnul! Dar nu numai atât. Credincioșii au recunoscut necesitatea învățăturii sănatoase. Saul și Barnaba i-au învățat un an de zile, iar când cei doi s-au întors la Ierusalim, au fost în mijlocul credincioșilor din Antiohia bărbați care puteau exercita atât slujba de profet, cât și de învățător.

Dacă ne privim noi astăzi în imaginea adunării tinere din Antiohia, mulți dintre noi vom deveni triști. Unde este implicarea evanghelistică de a duce mai departe vestea despre cruce oamenilor pierduți? Cum stau lucrurile cu mărturia noastră personală? Cum stau lucrurile cu activitățile noastre de evanghelizare? Cum stau lucrurile cu susținerea lucrării misionare în alte țări? Ne mirăm că adesea, de ani de zile, nu mai vin oameni în adunare? A ne scuza prin faptul că nu mai trăim în primii ani ai creștinismului, este cam simplu. Exemplul credincioșilor din Antiohia să ne facă tuturor curaj să începem din nou să spunem oamenilor vestea bună. Desigur, nu vrem să trecem cu vederea faptul că și astăzi sunt încă mulți frați care se implică pentru răspândirea Evangheliei. Ne putem bucura cu toată inima de aceștia și să ne lăsăm impulsionați, dacă noi înșine probabil am neglijat această lucrare.

Cum stau lucrurile cu slujba de învățător și de profet? Și aici putem recunoaște cu mulțumire că Domnul dă Adunării Sale și astăzi aceste daruri. Totuși, putem recunoaște unele comportamente greșite. Care este cauza pentru care mulți credincioși duc lipsă de un fundament al învățăturii, încât rămân deschiși la învățături noi și străine? Unde este slujba de profet, care Îl face pe Domnul mare pentru inimile noastre și să ardă pentru El? Încă o dată: noi suntem mulțumitori pentru tot ceea ce ne dă El în adunarea locală, dar totuși recunoaștem că stăm cu mult în spatele exemplului acelor creștini de la început.

O a treia caracteristică a unei adunări locale sănatoase o deducem tot pe baza exemplului fraților din Antiohia. Credincioșii de acolo se rugau. Barnaba și Saul urmau să fie trimiși într-o slujbă specială. Se pare că frații din Antiohia au căutat la această întrebare claritate înaintea Domnului și de aceea s-au plecat în rugăciune comună. După ce Domnul le-a arătat calea pe care trebuiau să meargă cei doi, frații și-au pus mâinile peste ei (adică s-au identificat cu ei) și le-au dat drumul (Fapte 13.2, 3).

O adunare locală sănătoasă va fi mereu în rugăciune. Un frate a spus odată foarte bine: pulsul unei adunări poate fi măsurat la ora de rugăciune. Câte nevoi sunt într-o adunare locală și în lucrarea Domnului! Cât motiv avem să aducem împreună înaintea Domnului nevoile multiple din vremea noastră, pentru a recunoaște calea Domnului! Rugăciunea personală este fără îndoială de mare importanță, dar în legătură cu rugăciunea comună ca și adunare stă o binecuvântare și o promisiune deosebită. Să învățăm și în această privință de la credincioșii din Antiohia!

A patra caracteristică o găsim în slujba din interiorul adunării locale prezentată tot în exemplul celor din Antiohia (Fapte 13.2). Nu ni se spune în amănunt în ce consta, doar că era o slujbă pentru Domnul. Fiecare slujbă după voia lui Dumnezeu este pentru El, fie că este pentru credincioși, fie pentru necredincioși. Fără îndoială, în fiecare adunare locală sunt o mulțime de slujbe, care trebuie făcute. Pentru aceasta nu trebuie să ne gândim numai, și poate nici măcar în primul rând, la slujba din Cuvânt, ci slujba pentru Domnul poate consta în nevoi foarte practice, pe care nu trebuie să le enumerăm detaliat aici. Fiecare se poate lăsa folosit de Domnul în acest mod; de aceea să ne lăsăm încurajați de comportamentul acestor tineri credincioși să ne punem tot mai mult la dispoziția Domnului nostru.

Dificultăți în Antiohia

Adunarea tânără din Antiohia nu a rămas scutită de greutate. Așa a fost odinioară, așa este și astăzi. Dar și aici putem să învățăm ceva. Prima problemă a apărut în Fapte 15. Au venit din Iuda la Antiohia niște bărbați care au învățat că credincioșii pot fi salvați doar atunci când se lasă circumcizi. Această întrebare a iscat discuții, în care atât Pavel, cât și Barnaba au luat o poziție hotărâtă față de acești ispititori. Dar o unitate nu s-a putut obține. Ce era acum de făcut? Urmau să se despartă în ceartă? Nu, ci s-a decis să se ceară sfat de la apostolii și bătrânii din Ierusalim. Pavel și Barnaba au fost trimiși împreună cu alții, pentru a prezenta problema adunării din Ierusalim. Acolo, problema a fost cercetată și după o cugetare adâncă asupra ei a fost trimisă o epistolă la Antiohia, care conținea un răspuns decisiv. Împreună cu câțiva frați din Ierusalim, frații din Antiohia s-au întors, pentru a citi adunării epistola. Care a fost reacția? Cuvântul lui Dumnezeu relatează foarte simplu: „Și, după ce au citit-o, s-au bucurat pentru mângâiere” (Fapte 15.31).

Problema celor din Antiohia nu este problema noastră astăzi. Dar din comportamentul acestor credincioși putem totuși învăța că ei s-au simțit uniți cu adunarea din Ierusalim și nu s-au privit ca adunare izolată și independentă, care putea reglementa singură această problemă. Ei au primit cu bucurie epistola ca un ajutor al fraților lor din Ierusalim și nu au început din nou cu discuții lungi. Cuvântul lui Dumnezeu nu cunoaște nici astăzi, în secolul al XXI-lea, adunări locale independente, autonome. Acestea, conform învățăturii din Noul Testament, sunt legate unele de altele și pot să se ajute reciproc, fără ca acest ajutor să fie privit ca o intervenție din afară.

O cu totul altă problemă ne este descrisă la sfârșitul capitolului 15 din Faptele Apostolilor. Pavel și Barnaba au dorit din nou să plece în călătorie. Dar a existat din păcate o diferență de păreri între acești doi slujitori deosebiți ai Domnului. Barnaba dorea să-l ia împreună cu ei pe nepotul său Ioan Marcu, care îi părăsise în prima lor călătorie misionară. Pavel considera că acel tânăr nu era potrivit pentru lucrare. Cei doi nu s-au putut pune de acord, și astfel drumurile lor s-au despărțit. Barnaba l-a luat pe Ioan Marcu, în timp ce Pavel l-a luat pe Sila ca și însoțitor de călătorie.

Cum s-au comportat frații din adunarea locală? Nu citim nimic că ar fi intervenit în diferența de păreri a celor doi. Au simțit că aceasta era o problemă între Domnul și slujitorii Săi? Este remarcabil că la sfârșitul fragmentului citim: „Pavel, alegând pe Sila, a plecat, încredințat de frații harului lui Dumnezeu” (versetul 40). Despre Barnaba nu se spune acest lucru. Nu cunoaștem amănuntele, dar recunoaștem că Pavel și Sila au pornit în călătorie de comun acord cu adunarea locală din Antiohia. Slujitorul este răspunzător înaintea Domnului, dar caută acordul fraților, de unde își face slujba: să învățăm acest principiu din acest exemplu.

Primii creștini

Cu siguranță, cei din Antiohia nu au fost primii creștini credincioși. Dar despre ei se dă mărturia că „ucenicii au fost numiți creștini pentru întâia dată în Antiohia” (Fapte 11.26). Se pare că oamenii din vremea lor le-au dat acest nume. Nu vrem să speculăm care ar fi motivele, dar un lucru pare să fie foarte clar: ei au primit acest nume, pentru că s-au recunoscut de partea lui Hristos și pentru că se putea vedea ceva din El în ei. Astăzi se numesc mulți oameni creștini, fără să fi avut o întâlnire personală cu El. A te numi creștin nu este astăzi ceva deosebit. Dar cu siguranță, a-L arăta zilnic pe Hristos în viața de zi cu zi este ceva deosebit. Aceasta este o provocare zilnică. Văd oamenii în noi, în mine și în tine, ce înseamnă să aparții lui Hristos? Să nu evităm această întrebare. La ucenicii, care L-au însoțit pe Domnul Isus pe acest pământ, se putea vedea „că au fost cu Isus”. Comportamentul lor este exemplar pentru noi astăzi.

În încheiere vrem să reținem că putem învăța multe de la credincioșii din acea adunare tânără. Dumnezeu îi pune înaintea noastră ca un exemplu încurajator, ca și noi să ne comportăm așa.

clickbible.org